

Küçük kız iki üç yaşlarında olmalıydı. Güneşin altında parıldayan siyah saçları tavşan kulağı şeklinde bağlanmıştı. Öyle masum ve her şeyden habersiz duruyordu ki Cef biran için ne yapacağını şaşıtı. Sağ eli tetikteydi, sol elini çocuğa uzattı.

“Gel” diyerek yanına çağırırdı, güven telkin eden bir sesle.

Çocuğun minik kara gözleri kararsızlıkla oynadı.

“Güzel kız” diye seslendi Cef, bu kez silahını indirmeyi akıl ederek.

Çocuk şaşkınlıkla ağzını aralamış, etrafına bakınıyordu. Masum yüzünde ne olup bittiğini anlama çabası vardı. Foto, Cef’in kulağına yanaşıp “acele et!” diye fısıldadı. Etraftan birileri tarafından görülmekten endişe ediyordu. Fecri ise Cef’in öbür tarafında duruyordu ve Cef’e bile garip gelen bir nefretle kadına bakıyordu. Küçük kızın bu umulmadık varlığı Cef’e hiç hesapta olmayan bir tereddüt yaşıtıyordu. Silahı tekrar doğrultursa bu defa kaçınılmaz olarak tetiği çekecekti ama küçük kız orada öylece durup tüm masumiyetiyle gözlerinin içine tarifsiz bir derinlikle bakıyorken bir anlığına vazgeçmeyi düşündü. Sonra, bu düşünceyi derhal kovdu kafasından. Buraya kadar gelmiş ve ona namlunun soğuk ağzını göstermişken vazgeçmezdi. Kadın, karşısında kaskatı bir halde duruyordu ve burnunun ucunda canını almayı bekleyen ölümün korkusuyla zangır zangır titriyordu. Cef, onu tanıyordu; küçük kızın varlığının kendisine merhamet sağlayacağını ümit ettiğini biliyordu. Bunu bilmesine rağmen bir kez daha vazgeçmeyi düşündü. Küçük kız Cef’e adeta bunu yapmamasını istemiş gibi bakıyordu ya da ona öyle geliyordu. Küçük kızın şaşkın bakışları altında tereddütü giderek arttı ve elindeki silah